

Sens și contrasens în semiotica și simbolistica “Împărăției indiferenței politicianului – funcționar public”

Când se pune capăt calvarului Danielei Gîfu?

Daniela Gîfu din Iași, doctor în informatică și doctor în filosofie, cadru didactic la Universitatea “Alexandru Ioan Cuza”, jurnalistă de prestigiu a presei românești, specialist în comunicare, fondatoare a Filialei Moldova Nord-Est a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, soție de rezervist militar, a mărturisit pe larg inimaginabila dramă prin care trece de ceva vreme, dramă care ar fi putut lua sfârșit de mult timp dacă instituțiile și autoritățile îndreptățite să rezolve sesizările ei, ar fi reacționat normal, dispunând investigarea lucrurilor și găsirea soluțiilor de rezolvare oportună și legală.

► Daniela Gifu (în acte Gîfu, născută la Bârlad, în 10 ianuarie 1973) este doctor în informatică (2016) și doctor în filosofie (2010). Obține licența în fizică (1997) la Universitatea “Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) și absolvă un master în comunicare și relații publice (SNSPA, București, 2004). Din 2002 colaborează la diverse publicații literare și reviste online din România și străinătate (Germania, Franța, SUA, Canada, Australia). Este invitată să prezinte cărți scrise de autori români, atât din țară, cât și din Diaspora, având o bogată activitate publicistică. Înființează și prezidează Asociația culturală ArtVerba, Târgu-Mureș (2008). Numele ei apare în mai multe dicționare și enciclopedii, colegii de redacție (redactor-șef al Revistei UZP, București; redactor-șef al Revistei Destine literare din Montreal; redactor la Revista Gând românesc, Alba-Iulia; Certitudinea, București etc.), cu activitate și la alte asociații culturale (Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România, Uniunea Sciitorilor Europeni din Republica Moldova, Asociația Canadiană a Scriitorilor Români etc.). • Debut editorial: 33. Jurnal de inițiere spirituală, Ed. LIMES, Cluj-Napoca, 2008 • Debut colectiv: Mărturisire de credință literară, vol. II, Ed. Carpathia Press, București, 2008.

După cum rezultă din această succintă prezentare și după cum am menționat mai sus, calitatea, funcția și poziția socială și academică o îndreptățeau ca, încă de la declanșarea conflictului de la Iași, să reacționeze violent în Media și în Social media, să arate nelegiuirile care i se fac, ba chiar să împrăștie și ea cu noroi pe cei în cauză că doar, alături de indiferență, azi e de actualitate și acțiunea “dinte pentru dinte și ochi pentru ochi”. Însă, de formație filozofică, informatică și jurnalistică, profesoară respectată și cetățeană încrezătoare în statul de drept, a dorit să rezolve lucrurile, mai întâi pe căi amiabile. Nereușind, a încercat să obțină, tot amiabil, dar și în litera și în spiritul legii, ajutorul de la autoritățile ieșene care, într-un fel sau altul, aveau (și au) legătură cu speța în cauză. Nici așa, negăsind receptivitate, a apelat la buna înțelegere și sprijinul direct al unor funcționari, personalități, prieteni și colegi, poate doar-doar vreunul dintre ei se va apleca asupra cazului și va trezi indiferența instituțiilor, cărora li s-a adresat.

În zadar a bătut pe la toate ușile. Și atunci? Care să fie ultima soluție? Că doar nu poate să... facă încă o revoluție...

Așa că a apelat la... presă. Paradoxal, nu?

Ziarista apelează la ziariști să o ajute. Însă ce să te faci cu presa astăzi, când unele mijloace media (televiziunea, radioul, Internetul, presa scrisă, cu aparițiile ei periodice - ziare, reviste foiletoane, ediții speciale) “merg” pe sens iar altele, deloc puține, merg pe contrasens.

Adică, pe sens găsim pe cele care mai au ca “biblie” deontologia profesională, care nu se vând marilor magnați și micilor afaceriști și interpuși, care angajează ziariști și nu simpli fabricanți de știri prefabricate, care au o legitimații de presă... legitimate de forul cel mai îndreptățit – UZPR. Acestea încă ascultă glasul oamenilor, “Vox populi”, relatează și investighează cu empatie, cu inteligență emoțională și nu cu viclenie, vin în ajutorul celor mulți dar și al autorităților îndemnând la căutarea adevărului, la instaurarea dreptului legii.

Iar pe contrasens găsim Media în care stăpâni sunt nu redactorii șefi, ci boși afaceriști, interpuși ai lor, manipulatori ai opiniei publice, garanți ai “isteriilor mediatice”, în care nu scriu redactori și nu relatează reporteri de profesie, ci roboți obligați să scrie și să spună ce vrea “șeful”, să lovească în cine se cere, să denigreze pe cei incozi, să laude pe cei incompetenți, să măsluiască adevărurile, să relateze strâmb evenimentele, să arunce la coș sesizările, cererile și scrisorile venite “pe adresa redacției”. Consemnăm în această ediție specială de colecție trei opinii publicistice, semnate de trei ziariști de prestigiu ai presei românești care, “mergând” pe sens, au îndrăznit să prezinte publicului drama doamnei Daniela Gîfu și care au cutezat să ceară autorităților să se pună capăt calvarului distinsei colege, despre care Nicolae Băciuț, scriitor și jurnalist scria: „Să fii doctor în informatică și doctor în filosofie, cu licența în fizică și master în comunicare și relații publice,

să fii preocupată de inițiere spirituală, dar și de discursul politic/electoral, de dezvoltare comunitară și incluziune socială din perspectivă socio-economică și să scrii poezie - ei, asta da încurcătură de mațe, cum ar spune un mucalit. După un deceniu de trasee poetice pe care le-a parcurs, nu fără ezitări și rețineri, cred că Daniela Gifu și-a aflat drumul său..., unul în care se regăsește cu toate elanurile ei creatoare.

Daniela Gifu e un autor care merită să fie urmărit, pentru că poate avea un cuvânt greu de spus ..."

Miron Manega:

**„Profesoară la UAIC
hărțuită de funcționar public al Iașilor”**

Bătrâna zicală românească „peștele de la cap se împute, dar se curăță de la coadă” ar putea fi transpusă în limbaj sociologic sub forma „infraționalitate instituțională și devianță socială”. Avem și un studiu de caz: Daniela Gifu, cadru didactic la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și membră în Consiliul Director al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, a devenit victima unei situații infernale, dar atât de meschine încât s-a jenat multă vreme să o facă publică. A încercat să o rezolve pe cale instituțională, așa cum e normal într-o societate normală. Dar cum societatea nu mai e normală demult, s-a adresat presei locale. Adică ziarului „Bună ziua Iași” și „Ziarului de Iași”, doar-doar, în urma unei plângeri publice, s-o autosesiza cineva din cadrul instituțional.

Prima publicație amintită i-a găzduit inițial plângerea, dar a șters-o repede de pe site după ce, probabil, a fost citită de cei vizati (care vom vedea cine sunt). Iar „Ziarul de Iași” tot uită, sau omite, sau n-are timp și spațiu – cine știe? Așa că Daniela Gifu a apelat, în cele din urmă la UZPR, uniunea din care, cum spuneam, face parte...

Iată despre ce e vorba. De 8 ani colega noastră, care e și președintele unei asociații de proprietari (Asociația Stradela Florilor 10 din Iași), afiliată unei asociații mai mari intitulată URBICA, e hărțuită literalmente de un locatar al imobilului. Acesta se numește Daniel Stătescu și este (aici e cheia problemei!) director executiv (interimar) al Direcției Județene pentru Sport și Tineret Iași. Iată câteva exemple de abuzuri incalificabile pe care locatarul/propietarul Daniel Stătescu le comite sub acoperirea funcției politice:

- Emite către URBICA, fără a avea vreo calitate în acest sens (el fiind simplu proprietar în imobil) acte și documente în numele asociației, iar URBICA le acceptă (ziceam ceva de infraționalitate instituțională, nu?)

- A mutat, în 2014, calea de acces legală (drumul de servitute) de pe condominiu pe domeniul propriu și a cerut la URBICA bani pentru pavaj. Adică pentru pavajul lui. Și URBICA a acceptat căci – nu-i așa? – dl Stătescu e om serios și are funcție. Chiar dacă nu în cadrul asociației de proprietari, unde nu are nici măcar cotă indiviză la calea de acces.

- Adună, de la membrii asociației,

semnături de la ședințe care n-au avut loc și le depune la URBICA, pentru a-și justifica diverse revendicări personale. Și URBICA acceptă.

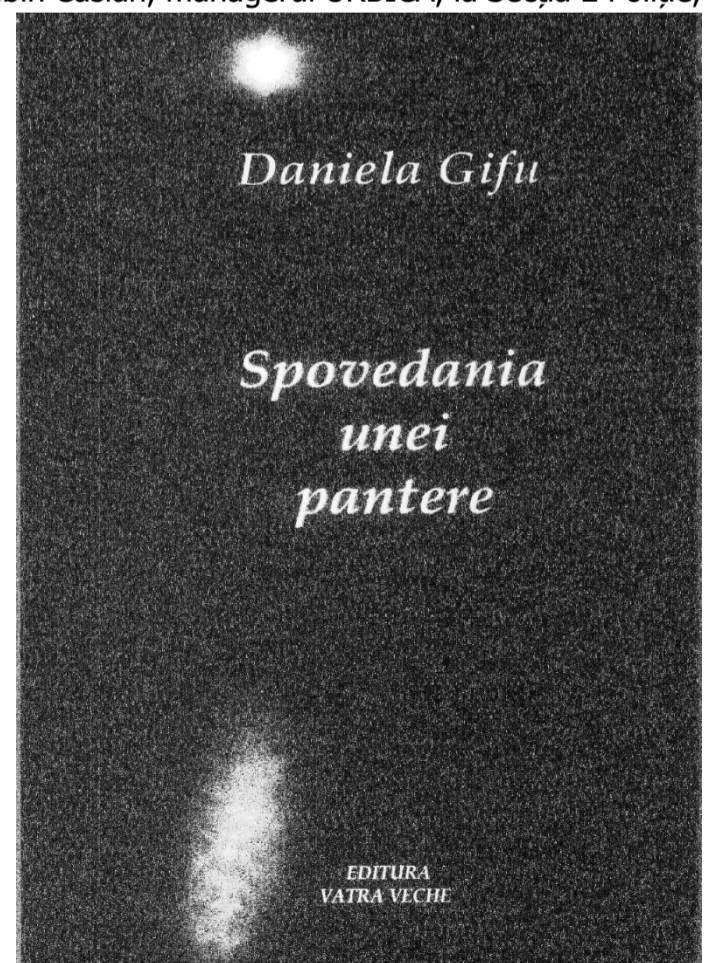
- A montat (fără autorizație) o cameră de luat vederi, focalizată pe calea de servitute.
- I-a tăiat Danielei Gifu cablul tv și de internet...

Mai sunt și altele, de-a dreptul jenante, pe care nu le mai menționez... Daniela Gifu a înaintat sesizări la cam toate instituțiile direct și indirect responsabile de situația de la Asociația de Proprietari Stradela Florilor 10 din Iași: către Andrei Sabin Casian, managerul URBICA, la Secția 2 Poliție, la Ministerul Sportului și Tineretului, la Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) etc. A trimis recent și o somație avocațială... Niciun răspuns...

Există o explicație a acestei „tăceri” generalizate. Sau mai multe. Daniel Stătescu este, așa cum am menționat, director executiv (interimar) al Direcției Județene pentru Sport și Tineret Iași. Locul i-a fost „cedat”, în 2015, de Ciprian Paraschiv, fostul director al Direcției respective, care este acum reprezentant al cluburilor din Liga 1 în Comitetul Executiv FRF și președinte executiv al Politehnicii Iași. Această „rocadă” explică, îmi permit să cred, de ce Stătescu e doar interimar...

Cât privește Direcția Județeană pentru Sport și Tineret (care face parte din categoria Serviciilor Publice Deconcentrate ale MTS), aceasta e subordonată (sau interconectată) următoarelor foruri tutelare: Consiliul Județean Iași (președinte Costel Alexe), Primăria Iași (primar Mihai Chirica), Prefectura Iași (prefect Marian Grigoraș), Ministerul Tineretului și Sportului (ministru Carol-Eduard Novak)... Cam multe instituții la care Daniel Stătescu e „interconectat”! Și toate tac, deși situația de la această mărunțică asociație de proprietari le vizează pe toate. Și pute de se simte până la Prut, dacă nu până la Nistru... Peștele, vreau să spun, ăla care „de la cap se împute”, cum ziceam la început. Să vedem, totuși, de unde se curăță...

În concluzie, e clar că Daniel Stătescu are protecție înaltă. Atât de înaltă încât poate face să tacă până și presa. Numai că, oricui i-ar fi făcut servicii acest ipochimen, de la purtat servieta până la procurat pipițe (cum se obișnuiește în mediul nostru politic), comportamentul lui public este atât de grobian încât îi compromise pe toți. A devenit inoportun pentru toate instituțiile enumerate. De aceea îmi permit următoarea „sugestie”: **stimați titulari de funcții în instituțiile amintite, vă rog frumos, deschideți dracu’ ferestrele, să iasă mirosul de pește stricat! Sau mai bine eliminați cauza de la Direcția Județeană pentru Sport și Tineret...**

**„Când vor
răspunde
instituțiile
publice ieșene
suferinței
doamnei
Daniela Gîfu?”**

Daniela GÎFU, Vicepresedinte UZPR:

Credință și loialitate la Iasi

În data de 24 ianuarie 2020, Iașiul a găzduit două evenimente, purtând același mesaj mobilizator: **credință și loialitate**. În timp ce Piața Unirii era animată de o masă impresionantă de oameni dornici să se aflu în aceeași borcă cu oficialii, la Hotelul „Ramada” avea loc o întâlnire de lucru cu membrii Filialei ieșene a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR) în prezența Președintelui Domnului Dănuț Glăvan. Păstrând proporțiile, fiecare își servea patria cu **credință și loialitate**. Dacă diplomația română, în scopul recunoașterii Unirii Principatelor Române sub domnitorul Alexandru Ioan Cuza, a contribuit la consolidarea României, presa din Tara Românească și Moldova (amintim, spre exemplu, publicația „Dâmbovița” condusă de Dimitrie Bolintineanu) a militat puternic pentru o națiune unită. Ambele evenimente aveau să confirme trădarea actului unirii. Delegația UZPR de la București, alcătuită și din Miron Manega, Firită Carp și Ovidiu Zanfir, într-o strânsă colaborare cu Filiala ieșeană (acum având peste 100 de membri), și-a făcut cunoscută agenda cu vădită dorință de a-și îndeplini obiectivele propuse. Alături de Președinte au mai făcut parte Daniela Gîfu (Vicepresedinte UZPR), Grigore Radașlavescu (Președintele Filialei ieșene a UZPR), prof.univ.dr. Vasile Burlui (Apollonia TV și Rector al Universității Apollonia) și Petru Frăsilă (managerul general al postului de televiziune TeleMoldova Iași).

Subiectul vine din hățiușul vremii, a șerpuit printre bunele și relele vieții lăsând în urmă o lungă și adâncă dungă de suferință. Cam 8 ani de furie înăbușită, dezamăgire și deznădejde se strâng în caietul unei nedreptăți strigătoare la cer, o nedreptate care arde mocnit mai tot timpul, dar și cu flăcări ce incendiază în răstimpuri tihna unui om nevinovat.

Eu am aflat despre incredibila grozăvie cu câteva săptămâni în urmă și am rămas stupefiat. Mai mult, de atunci sunt blocat în ograda propriei incapacități de a mă elibera de obsesia unei vinovății pe care nu mi-o știam. Nu pot face nimic pentru stingerea lui și mă simt vinovat din cauza indiferenței cu care privim, nu toți, dar mulți, poate prea mulți dintre noi, în jurul nostru!

Au relatat despre acest subiect în flăcări, cu amănunte lămuritoare pentru oricine vrea să știe mai mult, doi confrăți. Poate or fi și alții, însă eu am citit doar textul lui Șerban Cionoff, pe blogul lui Ion Cristoiu, și articolul semnat de Miron Manega, în ziarul CERTITUDINEA. Într-o lume normală, după cele două luări ferme de atitudine, ar fi trebuit ca entități publice cu competențe în rezolvarea situației, ca să nu mai zic de cele vizate direct, să miște vreun deget. Nimic!

Un cetățean oarecare, dar nu chiar ca oricare, fiindcă acesta pare să se fi specializat pe sfidarea celor care se opun bunului său plac, bun plac sărit tare de pe fix după cum am înțeles și după cum puteți vedea citind textele precizate jos, îi face zile fripte altuia și i le consumă, cu nonșalanță și surd la sunetul oricărei norme morale și de drept, ori de câte ori are chef.

Domnul Daniel Stătescu, cu ceva funcții și relații în Iași, dar nu numai, o hărțuiește psihic pe doamna Daniela Gîfu, tot din Iași, cadru didactic universitar și jurnalist. Tăiatul cablului de la internetul doamnei e doar unul dintre gesturile, poate cel mai neînsemnat, cu care acest domn, altfel nu pot să-i spun căci am impresia că ar fi tot zadarnic, coboară mândru și vajnic în subsolul scrisului meu. Vă dați seama, sper, că respectul pentru limba română mă oprește să dezvălui ce depozitez acolo. Totuși, ceva am să dezvălui: mi-e rușine și simt cum mă sufocă neputința! Fiindcă nu e singurul caz sfidător, căruia nu-i pot găsi o soluție pentru a putea respira curat. M-a sunat zilele trecute un amic, Marin Beșcucă, să-mi spună că, pur și simplu, i s-a luat casa. Cu acte doveditoare s-a adresat tuturor celor în drept a-i rezolva necazul. Nicio reacție, în afara unui răspuns sec de la Prefectură: aveți dreptate, dar nu e de competența noastră.

Și uite așa, pe lângă că mi-e rușine mai trebuie să-mi fie și silă!

Ei, dar ca să nu vă sporesc amărăciunea, vă mărturisesc, dragii mei, că toți cei care mi-ați povestit asemenea grozavii aveți dreptate! Însă, ghinion, sunteți „competența mea”.

Pentru simplul motiv că trăiesc și eu în împărăția indiferenței.

Serban Cionoff: **„În ce fel suntem noi, ziaristii, egali în drepturi și îndatoriri cu marea majoritate a cetățenilor scumpei noastre patrii?”**

O spun de la bun început și pentru ca să nu fie motiv de controversă: unul dintre primele lucruri pe care l-am învățat, încă de acum 55 de ani când, ca proaspăt student, am făcut primii pași în gazetărie, este acela că jurnalist fiind nu ai dreptul să te folosești de această calitate pentru a cere să ți se acorde tratament preferențial în relația cu instituțiile statului dar și în relație cu colectivitatea. Motiv pentru care datorez un plus de respect acelor confrăți care, fie și în împrejurări foarte complicate, au respectat această normă ce ține, în egală măsură, de deontologia jurnalistică și de etica relațiilor sociale. Ce ne facem, însă, atunci când vedem că sunt situații în care colegi de breaslă sunt puși în situații flagrant defavorizante, din cauza faptului că anumite instituții sau persoane publice nu prea dau mulți bani pe presă, mai precis pe o anumită parte a presei?! Evident, acea parte a presei care nu joacă în aceeași horă politico-partizanală cu ei.

Aceasta este întrebarea pe care mi-am (re)adresat-o, recent, după ce am aflat calvarul la care este supusă Daniela Gîfu, colega noastră de breaslă și respectat cadru universitar ieșean. Recunosc, șicanele și tracasările, care au debutat încă prin 2014, nu o vizează pe Daniela Gîfu în calitate de ziarist sau de universitar, ci în aceea de președinte al Asociației de Proprietari a unui imobil din Dulcele Târg al Ieșilor. Calitate care, după cum se pare, îl deranjează foarte tare pe un anumit colocatar, să îi spunem deocamdată cetățeanul D.S., cel care, din 2014 și până acum, o ține pe Daniela Gîfu din șicană în șicană. Bunăoară, respectivul domn D.S. emite cu de la sine putere acte și documente pe care le transmite Asociației URBICA, la care este afiliată și asociația de proprietari a cărei președintă este Daniela Gîfu. Că le emite, asta nu ar fi mare lucru, numai că respectivul D.S. nu este membru al Comitetului Asociației de Proprietari, cu atât mai puțin nu este președinte al asociației, deci nu are calitatea legală să facă așa ceva. Mă rog, să zicem că D.S. nu are decât să emită ce îi trece lui prin cap, numai că - să vezi și să nu crezi! - URBICA le acceptă și le aprobă. Cu ce drept și pe ce bază? Asta să nu mă întrebați că nu am cum să vă răspund.

Din cele relatate tot de Daniela Gîfu am înțeles că tot URBICA i-a aprobat, la scurtă vreme după înființarea asociației mici de proprietari, aceluiasi domn D.S. și diverse sume de bani pentru că respectivul a mutat calea de acces legală (drumul de servitute) de pe condominiu pe domeniul propriu. Cu ce drept a făcut treaba asta cetățeanul D.S. și pe ce bază i-a plătit banii URBICA? - iarăși să nu mă întrebați fiindcă vă voi da același răspuns ca mai înainte.

Acestea ar fi doar două elemente din panoplia șicanelor cu care colocatarul D.S. o gratulează pe Daniela Gîfu. Din păcate, lista este mult mai încărcată, fiindcă tot numitul domn D.S. a montat o cameră de luat vederi focalizată pe calea de servitute și tot el i-a tăiat colegei noastre de breaslă cablul TV și cel de internet.

Pe drept cuvânt, orice om cu judecată mă va întreba cum a procedat persoana vizată - cetățeanul municipiului Iași, Daniela Gîfu - în aceste situații? Păi a procedat așa cum ar fi trebuit să procedeze. Adică a semnalat situațiile menționate ca și pe altele de același soi, managerului URBICA, Andrei Sabin Casian, secției 2 Poliție din Iași, Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal și, deloc în ultimul rând, Ministerului Sportului și Tineretului, cea din urmă instituție sesizată fiind și cea căreia îi este direct subordonat cetățeanul despre care discutăm, care se numește Daniel Stătescu, și care, în prezent, ocupă, cu titlul de interimar, funcția de director executiv al Direcției Județene pentru Sport și Tineret a județului Iași.

Sesizări pe care - fapte demn de reținut - colega noastră le-a transmis numai și numai în calitate de cetățean sau în cea de președinte al Asociației de Proprietari și nicidecum uzând de calitatea sa de ziarist. Cu atât mai puțin de calitatea de membru al Consiliului Director al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România. Credeți, cumva, că măcar una dintre aceste sesizări a primit răspuns? Vă înșelați amar! Absolut niciun răspuns. Împrejurare în care, de voie și de nevoie, ziarista Daniela Gîfu a adus situația sa colegilor de breaslă. Numai că, să vezi și să nu crezi, exact atunci când la două prestigioase publicații ieșene aveau pe țevă articole despre acest caz, persoane pe cât de necunoscute publicului cititor dar foarte cunoscute editorilor acestor gazete, au intervenit iar articolele au luat drumul... coșului de gunoi.

Acesta este, pe scurt, cazul Danielei Gîfu care, ajunsă la capătul răbdării, deci în ultimă instanță, ni s-a adresat nouă, colegilor de breaslă, solicitându-ne sprijin. Anexând și o serie de documente pe care, după ce le-am citit, le consider a fi de natură să confirme cele susținute de colega noastră. Fără doar și poate, dată fiind gravitatea situației, până acum se impunea o anchetă jurnalistică la fața locului. Anchetă care să conforme adevărul celor susținute de colega noastră, eventual să îi informe afirmațiile, dar numai și numai pe bază de documente și de fapte clare. Anchetă pe care, pentru că încă nu este timpul pierdut, m-aș bucura să o văd realizată de confrăți mai tineri și apți să preia ștafeta jurnalismului de investigații. În ceea ce mă privește, ceea ce pot să fac este să descriu faptele - repet și întăresc - așa după cum ni le-a prezentat Daniela Gîfu, care își asumă responsabilitatea juridică și morală integrală a afirmațiilor sale - cu speranța că, măcar acum, în ceasul al 12-lea fără un sfert - factorii diriguitori de la Primăria municipiului Iași, Consiliul Județean Iași, Instituția Prefectul - Iași, respectiv de la Ministerul Sportului și Tineretului sau de la celelalte instituții cărora petenta li s-a adresat direct sau indirect, vor binevoi să ia cunoștință de comportamentul numitului domn Daniel Stătescu, ocupant (fie și cu titlu interimar) al unei funcții publice și să deschidă la o analiză la fața locului.

Până atunci, sigura învățătură pe care aș putea să o trag este că, judecând după comportarea abuzivă și necivilizată a colocatarului său, precum și după lipsa de interes cu care autorități ale statului o manifestă față de sesizările sale, colega noastră Daniela Gîfu are o clară dovadă că, fiind ziarist, ești perfect egal în drepturi și îndatoriri cu marea majoritate a cetățenilor scumpei noastre patrii. Vreau să spun, ești egal atât în dreptul de a fi jignit și șicanat după cum îi place unui ins cu pile și cu relații sus-puse, cât și în îndatorirea de a accepta ca instituții și diriguitori din statul nostru de drept să nu te bage în seamă, dacă nu ai trecere acolo unde trebuie.